

Sin ensam kropp Elsie Johansson Albert Bonniers

Maliss Parre försöker reda ut varför livet blev som det blev. Hon samtalar med sig själv "i sin egen huvudskål", ställer svåra frågor och tvingar sig gång på gång på knä för att försvara sitt handlande.

Liksom Nancy i Tåpelle-serien, växer Maliss upp under knappa förhållanden, får chansen att studera och blir "en kvinna av den nya tiden". Men förhållandet till den nu döde maken präglas av underkastelse, tacksamhet och skuld. Medan äktenskapet för fru Parre var en god affär, så var det ett helvete för maken. Torrt konstaterar Maliss att hon fick det mycket bättre än hon förtjänade. Materiellt har hon allt hon behöver på ålderns höst; men ska hon nöja sig med det när kroppen längtar efter värme?

Hon vill leva i nuet och söker snarare allvar och innerlig närhet än sex. Ändå rodnar sidorna av skam. "Gamla tossa! Som hade blivit så tokförälskad.". En av romanens verkliga höjdpunkter är just beskrivningen av den försmådda Maliss.

Humor och ett mustigt språk med egna ord som "fjamsigheter" och "skrynkelkråkor" kryddar texten, liksom gamla ordstäv. Bildspråket är suveränt, som i beskrivningen av mormors ögon: "grummelgrå av start, med vitorna krackelerade och gulnade som gamla porslinskarotter".

En ovanligt stark berättelse om en passionerad kvinna som vill börja om på nytt, fri från skuld och skam. /IO